

Voda a Šumava

V letošním roce se mohli obyvatelé i našich zeměpisných šířkách přesvědčit o nutnosti zajistit racionální hospodaření s vodou. V současnosti podepsalo petici za záchranu vodních zdrojů na Šumavě již téměř 20 tisíc lidí. Demonstrativních pochodů k hraničnímu hřebeni a to k Modrému sloupu pod Luzným, k býv. Juránkově chatě u Svarohu a k prameni Vltavy se v letošním podzimu 2015 zúčastnilo přibližně 700 lidí a to proti nepřístupnosti, proti bezzásahové výrobě „divočiny“ a za zachování vodních zdrojů.

Šumava začala být chráněna na základě prozíravých požadavků milovníků přírody pro své přírodní a krajinné hodnoty od roku 1963, nejprve jako chráněná krajinná oblast a v porevolučním nadšení ústřední část od roku 1991 jako národní park. Současně uskutečňovaný způsob ochrany přírody, je v rozporu s celosvětově vědeckou biotopovou asistenční ochranou. Uplatňováno je ideologicky extrémní pojetí bezzásahových přírodních procesů, k nimž patří i sucho, povodně, epidemie škůdců, vichřice a požáry a to k výrobě virtuální divočiny ve zkulturněných biotopech „suchou revolucí“. Záměrným omezením zásahu proti epidemii kůrovce došlo k rozsáhlému odumření hřebenových smrčín u státní hranice v délce přes 40 km. Tato skutečnost spolu se sukcesním zarůstáním travnatého bezlesí (kdysi přes 30 %, dnes pod 5 %) vedla k fatálnímu omezení biodiverzity. Ideologům bezzásahovosti „nevadí“, že je Šumava byla také vyhlášena jako Chráněná oblast přirozené akumulace vod, takže dalším dopadem je, že její vodohospodářská funkce byla následně katastrofálně degradována vysušováním Šumavy a zejména rašelinišť, které jsou jejím nejcennějším přírodním potenciálem. Spolehlivými a nezpochybnitelnými indikátory reálné vodní bilance jsou vlhkomilné druhy rostlin, ale i vodní živočichové, včetně mihulí a zejména stav vody v jezerech a vodních tocích ! Protože dlouhodobě jsou přehlížena nejen rizika, ale i komplexní realita, zpětně a širší vazby, dochází při odůvodňování prosazované škodlivé ideologie ke lživým fabulacím a hazardnímu jednání. Mediálně je dnešní situace pro veřejnost prezentována tak, že *mrtvý les zadržuje vodu natolik, že u torz stromů jsou o 10 - 20 % vyšší přítoky*, což je údajným „výsledkem patnáctiletého monitoringu šumavského i bavorského národního parku“ - tedy vlastně mrtvý les je lepší než zelený funkční les. Poněkud smutně to připomíná kdysi vnucovanou Lysenkovsko-Lepešinskou biologickou pavědu (např. výroby živé hmoty), které všichni museli věřit. Bylo by vhodné, aby se ideologové bezzásahovosti seznámili s dlouholetými skutečně vědeckými zkušenostmi, např. z biofyzikálními a biochemickými měřeními prof. Jana Čermáka z Mendelea v Brně a to jak v ČR, tak různých částech světa a zejména s funkcí a činností tzv. „biologické pumpy“ lesních porostů (rámcové informace jsou na www.hnutizivot.cz). Na základě uvedených fabulovaných „vědeckých poznatků“ prosazují ideologové bezzásahovosti trvalé rozšiřování výroby virtuální divočiny ! Snadné je si domyslet, proč ideologové zakazují obecným lidem běžně navštěvovat šumavskou přírodu, neboť zkušenosti občané se hrozí napáchaných škod. K prosazení ideologie „příroda si sama pomůže“ bez ohledu na vzrůstající stresové faktory k „výrobě virtuální divočiny“ jsou používány stejné metody jako v politice: korumpování, zastrasování a fabulování. Dlouhodobě nedochází k legislativně závaznému posouzení vývoje Šumavy vždy po pěti letech, není sledována trvalá udržitelnost ekologická (environmentální), ekonomická a sociální. Zdravě myslící lidé ví, že **zdravá příroda znamená i zdravou společnost**. Bylo by dobře, kdybychom se opět naučili dívat pravdě do očí.

Pavel Valtr
ekolog, krajinář a urbanista,
který od roku 1959 se snažil o legislativní ochranu Šumavy